

مشکلات استان مرکزی

سرکار خانم دکتر ف.ع از استان مرکزی طی نامه‌ای برای ماهنامه دارویی رازی، در مورد مشکلات عرصه دارو در استان مرکزی و شهر اراک برایمان چنین نوشته‌اند:

«... رشد و گسترش داروخانه‌های لوکس شهرمان در سال‌های اخیر آن قدر سریع و پرشتاب اتفاق افتاده که دیگر قابل قیاس با گذشته نیست. این روزها دیگر داروخانه‌ها محل عرضه دارو نیستند، بلکه عرضه مواد آرایشی و بهداشتی در اکثر آن‌ها سهم بیشتری نسبت به فروش دارو دارد، مراکز شیک و زیبایی که کمتر کسی باور می‌کند مسؤولان آن‌ها هرروز با چه مشکلات ریز و درشتی دست‌وپنجه نرم می‌کنند. کسانی که خیلی از مردم گمان می‌کنند به‌واسطه فروش دارو و گرانی آن اساساً با دغدغه مالی بیگانه هستند، اما این صنف هم باید با مشکلات خاص خود دست‌وپنجه نرم کند و این مشکلات بسته به جایگاه و رتبه

شغلی صنوف، متفاوت است.

داروخانه امروز به‌عنوان یک بنگاه اقتصادی مطرح است که پیشبرد کارش تنها با حضور یک نفر امکان‌پذیر نیست، نیرویی که مطمئناً به‌کارگیری‌اش هزینه‌های بسیاری برای مسؤولان داروخانه در پی خواهد داشت و تأمین این هزینه‌ها در شرایط فعلی آسان نیست. تمرکز داروخانه‌ها در هسته‌های مرکزی شهر و بی‌توجهی به رعایت فاصله مکانی ایجاد آن‌ها باعث شده است تا قدم‌به‌قدم ۳ خیابان اصلی شهر اراک، شاهد فعالیت داروخانه‌هایی باشد که توجیه اقتصادی ندارند. امروز ۳ خیابان شهید بهشتی، امام خمینی (ره) و خرم از داروخانه‌ها اشباع شده و این باعث شده است تا هیچ یک نتوانند به اهداف اقتصادی موردنظر خود دست یابند. مشکل دیگر داروخانه‌های استان، قیمت‌گذاری‌ها است، تا وقتی قیمت داروی تولیدی در شرکت‌های تولیدکننده متفاوت است این معضل گریبان‌گیر داروخانه‌ها خواهد بود؛ مشکلی که بزرگ‌ترین حاصلش

بی‌اعتمادی مردم نسبت به داروخانه‌ها است. نه موقعیت اجتماعی و نه انتظار جامعه از یک فرد تحصیل کرده به او اجازه نمی‌دهد برای تأمین هزینه‌های زندگی در هر رشته شغلی وارد شود، بنابراین یا مجبور است بیکار بماند که حاصلش افسردگی است یا به هر شکل و به هر قیمت در عرصه توزیع دارو فعالیت کند، در حالی که بی‌توجهی به ایجاد صنعت داروسازی در استانی که عنوان چهارمین قطب صنعتی کشور را دارد، واقعاً شایسته نیست؛ استانی که ظرفیت‌های خوبی برای به‌کارگیری نیروی انسانی شاغل در این صنعت دارد. پرداخت نشدن مطالبات داروخانه‌ها از سوی شرکت‌های بیمه‌گر مشکل دیگری است وقتی مطالبات داروخانه‌ها از شرکت‌های بیمه‌گر ۶ ماهه پرداخت می‌شود، نقدینگی داروخانه‌ها کم می‌شود و این توان آن‌ها را در اداره داروخانه کاهش می‌دهد. داروخانه باید برای خرید برخی داروهای کمیاب و نایاب به صورت نقدی با شرکت‌های توزیع دارو تسویه حساب کند، داروهایی که مشتری‌هایشان هم‌انگشت‌شمار هستند و وقتی در سیکل طولانی پرداخت از سوی بیمه قرار می‌گیرند، داروخانه به‌طور کامل متضرر می‌شود. اگرچه داروسازان ۵ درصد جامعه فعال در عرصه درمان کشور را تشکیل می‌دهند اما به‌خاطر تولید و توزیع داروهای مورد نیاز، بیشترین سهم خدمت‌رسانی را به خود اختصاص داده‌اند، به‌گونه‌ای که شاهد هستیم دانشگاه‌های دارای رشته داروسازی به‌واسطه

تحقیقات علمی و چاپ مقالات علمی در نشریه‌های بین‌المللی از امتیاز بالایی نسبت به سایر دانشگاه‌های علوم پزشکی برخوردار می‌باشند. اگر چه داروسازی در سال‌های بعد از انقلاب روند رو به رشدی در کشور داشته و کاهش واردات در کنار تولید بخش قابل‌توجهی از نیاز دارویی کشور مهم‌ترین اتفاق در طول این سال‌ها بوده است، باید اعتراف کرد که فعالان عرصه دارو در کشور امروز با مشکلات بسیاری دست‌وپنجه نرم می‌کنند. مشکل بزرگ این صنف کمبود نقدینگی و کاهش قدرت ریسک‌پذیری فعالان این بخش است. تأخیر پرداخت ۶ ماهه مطالبات داروخانه‌ها از سوی شرکت‌های بیمه‌گر علت اصلی این مشکل می‌باشد. نقد نشدن مطالبات داروخانه‌ها از سوی بیمه‌ها باعث می‌شود تا مسؤولان داروخانه‌ها برای تأمین مبلغ چک‌های خرید خود نسبت به اخذ وام‌های با بهره بالا اقدام کنند. دولت باید در اجرای این طرح بخش خصوصی را مورد توجه قرار می‌داد و با حمایت از آن موجب پویایی این بخش می‌شد نه این‌که با اجرای آن موجب خسران بخش خصوصی شود. افزایش مالیات‌ها برای بنگاه‌های اقتصادی در شرایط رکود تورمی اصلاً جایز نیست و محصولی جز تعطیلی بخش خصوصی در پی ندارد. جامعه داروسازان مرکزی در حسرت داشتن خانه داروساز هستند و ۳ سالی می‌شود که مسؤولان قول تحققش را به فعالان این بخش داده‌اند. ...»